

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/93 =

Anunțăm că d-l George St. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație, cu titlul de Prim-președinte de Tribunal, membru în Comitetul de redacție al ziarului nostru, a demisionat pe ziua de 1 Aprilie a c. pentru a-și regula drepturile la pensiuine.

D-l Bădulescu fiind consiliat de mai mulți membri ai Baroului de a se folosi de îndelungata experiență dobândită în timpul de peste 20 ani cât a funcționat ca Grefier și Prim-grefier la Inalta Curte de casație, s'a hotărât a îmbrățișa cariera de avocat, însărcinându-se în special a da consultațiuni juridice la domiciliul său în Strada Popa Rusu No. 8 și a face motive de recurs în materie civilă, comercială, penală și fiscală.

Publicăm aceasta, crezând a face un serviciu tuturor celor interesați și mai ales confratilor din Barou, cari ar avea nevoie să facă uz de acest serviciu.

Codreanu

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matoă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator Tudoroiu sau C. Petculescu.

SUMARUL

— Desființarea adopțiunii atrage nulitatea instrăinărilor, de d-l avocat Mihail Mora;

— Modificarea art. 18 din legea asupra procedurii electorale a consiliilor județene și comunale când se prezintă o singură listă de candidați, de d-l Sara I. Christescu, președinte Trib. Teleorman;

JURISPRUDENȚA

— Cas. s. I: Vasile Ionescu cu Maria și Cristea Lebăda. (Vecinul nu poate fi ținut a contribui la alte îngrădiri decât la cele de zid, conform art. 600 c. civ.);

— Cas. s. III: Ministerul de finanțe cu Maria P. Cernătescu. (Despre drepturile la pensiuine și modul regulării acestor drepturi ale văduvei și minorilor unui funcționar decedat din cauza serviciului);

— Judec. rur. ocol Bucecea și Trib. Botoșani: *Torjeta, dată în judecată pentru furt*. (Dacă în procesul-verbal de constatarea unei infracțiuni lipsește pronumele infractorului, această lipsă îndrituit pe judecător să anuleze procesul-verbal de constatare și rechizitorul procurorului?) cu o Notă de d-l profesor I. Tanoviceanu.

Desființarea adopțiunii atrage nulitatea instrăinărilor ?

În materie de adopțiune primul aliniat al art. 346 din codul civil francez spune :

«Adopțiunea nu va putea, în nici un caz, să aibă loc înainte de majoratul adoptatului».

Vechiul art. 311 din codul nostru civil nu prevedea nimic în această privință. De aceea se discuta dacă minorii pot sau nu să fie adoptați. Jurisprudența se rostise afirmativ, în vederea principiilor dreptului roman și vechilor noastre legiuri¹⁾ și în considerație că legea română nu-și însușise din legea franceză excluderea expresă a minorilor dela adopție.

În 1906 art. 311 capătă următoarea redacțiune :

«Când părintele și mama adoptatului, sau numai unul din ei este în viață, și dacă adoptatul nu a împlinit 21 ani, el este dator a aduce consimțământul dat la adopțiune de părinții săi, sau de acela din ei care trăește.

«În caz când adoptatul n'are ascendenți, se va cere consimțământul primarului domiciliului adoptatorului.

«În ambele cazuri, adoptatul are dreptul să ceară desființarea adopțiunii în timp de un an dela ajungerea la majoritate».

Așa dar se admite formal adoptarea minorilor, cu dreptul pentru ei să ceară desființarea adopțiunii în primul an de majorat. De reținut că la fel cu legea spaniolă — care însă prevede patru ani de gândire în loc de unul — și spre deosebire de alte legi, ca codul civil al cantonului Zürich, cererea și obținerea desființării nu sunt condiționate de invocarea unor motive serioase.

Fundamentul dreptului acesta pentru adoptat este același care a dictat legiuitorului francez să oprească adoptarea minorilor: a nu introduce pe cineva în mod definitiv, la vârsta când nu poate judeca și nici nu se poate opune, în familie și în situații pe cari vârsta și rațiunea lui nu le-ar admite.

De altfel adopțiunea nu fusese la început pre-

¹⁾ D. Alexandresco, tom. II, pag. 388.

văzută în proiectul codului Napoleon; ea nu fu introdusă decât după observațiunile Curții de casație și ale câtorva Curți de apel, cărora proiectul fusese trimes. Și primele proiecte, tocmai din considerațiunile expuse mai sus, cuprindeau contrariul principiului din codul francez actual care exclude adopțiunea minorilor, fie admitând numai adoptarea minorilor, fie rezervându-le dreptul la majorat să renunțe la adopțiune; căci nu se crezuse că se pot autoriza reprezentanții minorilor și nici minorul însuși să dispună irevocabil de persoana și starea sa civilă. Cu toate acestea s'a zis atunci că această facultate de a renunța imprimă contractului de adopțiune un caracter de revocabilitate prea contrariu naturii raporturilor neschimbătoare ce trebuie să creze; și tocmai pentru ca adopțiunea să fie indisolubilă, codul Napoleon a cerut să nu fie făcută de cât după majoratul adoptatului ¹⁾. E însă mai largă, mai omenoasă și mai dreaptă concepția care a prezidat la modificarea din 1906 a textului român.

Chestiunea de drept care se pune este: în cazul când părintele adoptator a murit și a fost moștenit de adoptatul minor, ce soartă au actele consimțite de acesta prin reprezentanții săi legali asupra averii moștenite, când el, ajuns la majorat, desființează adopțiunea și prin asta trimite pe moștenitorii de sânge în stăpânirea acelei averi?

D. Alexandresco crede că revocarea, odată admisă de justiție, va avea efect retroactiv, și adopțiunea va fi considerată că n'a avut ființă nici odată; de unde rezultă că adoptatul va restitui moștenitorilor adoptatorului averea moștenită dela acest din urmă, rămânând nule toate actele de înstrăinare consimțite de adoptat în favoarea terților, asupra unei averi imobiliare primită din moștenirea adoptatorului, și aceasta prin aplicarea regulei: *resoluto jure dantis, resolutur jus accipientis* ²⁾.

Cred că nu aceasta este soluția cea justă. Eminentul jurisconsult însă este consecințat ³⁾ căci aceiași preferință dă intereselor adevăraților moștenitori față de ale terților și la eredele aparent, unde proclamă că *nemo plus juris ad alium transferre potest quam ipse habet*, și se pronunță tot pentru revocare.

Mare parte a doctrinei și jurisprudența franceză, ca și jurisprudența noastră ⁴⁾, prin analogie cu situațiunea creiată de art. 117 din codul civil,

¹⁾ Demolombe, Adoption, pag. 20.

²⁾ Idem, pg. 393.

³⁾ Idem, tom. VI, pg. 475, tom. VII, pg. 555 nota, tom. VIII, pg. 845.

⁴⁾ Casație (Dreptul 1902, No. 32; *Curierul Judiciar* 1902, No. 60); Trib. Ilfov și Curtea Iași (Dreptul 1893, No. 20 și *Curierul Judiciar* 1903, No. 49).

care respectă mutațiunile averii absentului, și în conformitate cu echitatea declară valabile înstrăinările imobiliare consimțite de moștenitorul aparent, dacă dobânditorul este de bună credință.

Apoi, dacă la moștenitorul aparent, unde buna credință a terților este posibilă, actele sunt valide, cu atât mai mult principiile d'acolo se impun la actele făcute în forme legale, în numele și contul adoptatului, unde buna credință a terților nici nu poate fi pusă în discuțiune.

Chestiunea, importantă ca problemă juridică, e și mai importantă din punct de vedere al consecințelor practice. Căci dacă se admite *resolutor jus accipientis* odată ce adopțiunea a fost desființată, în loc ca minorul adoptat să fie ocrotit de lege, i se creiază o situațiune penibilă: de teama rezultatelor păgubitoare ale unei eventuale renunțări la adopțiune, nimeni nu va mai contracta cu reprezentanții săi legali. Această imposibilitate de contractare poate de multe ori să-i aducă neajunsuri enorme. Iată un caz întâmplat: minorul adoptat moștenește dela adoptator o avere însemnată dar grevată de datorii exigibile; cu autorizațiile prescrise de lege el caută un împrumut sau vânzarea unei părți din avere pentru achitarea datoriilor. Situația care ne preocupă îndepărtează pe amatorii de plasament sau cumpărare, și averea se risipește fără ca nimeni să i poată veni în ajutor.

În atari condiții este ușor de înțeles că până la introducerea unei precizări în lege, atunci când instanțele noastre vor avea să se pronunțe asupra acestei controverse, în adevăratul interes al adoptatului și în spiritul legii nu vor putea să nu admită principiile constant îmbrățișate la moștenitorul aparent și pe cari, ca un omagiu pentru echitatea lor, codul civil italian le-a înseris formal în art. 993.

MIHAIL MORA
Avocat

Modificarea art. 18 din legea asupra procedurii electorale a consiliilor județene și comunale când se presintă o singură listă de candidați.

Legea din 16 Decembrie 1912 asupra procedurii electorale a consiliilor județene și comunale stabilește prin articol unic că candidații pentru alegerea consiliilor județene precum și listele de candidați pentru alegerea consiliilor comunale urbane reședințe de județ, atunci când s'a propus conform art. 18 din legea asupra procedurii electorale, numai un rând de candidați sau o singură listă de candidați, se vor declara aleși de către Președintele tribunalului, unde s'a făcut depunerile de candidaturi fără a se mai da loc la alte

operații electorale, urmându-se tot astfel și în caz de balotaj. Chestiunea de discutat este dacă depunându-se două sau mai multe rânduri de candidaturi și după expirarea termenului prevăzut de art. 18 retrăgându-se parte din ele și rămânând numai un singur rând, în asemenea împrejurare Președintele tribunalului va putea în baza legii suszise să proclame aleasă singura listă rămasă sau vor avea loc operațiunile alegerii?

Cazul s'a petrecut la acest tribunal în Martie 1914 cu ocaziunea alegerii consiliului comunal din T. Măgurele, în următoarele împrejurări: În termenul util s'a propus două rânduri de candidaturi și având loc operațiunile alegerii s'a declarat balotaj, în urma căruia s'a menținut prin declarațiuni scrise ambele candidaturi.

Posterior constatării făcută prin proces-verbal despre menținerea ambelor candidaturi în ziua de 10 Martie, se retrage una din liste la 14 Martie și rămâne una singură pe care subsemnatul în calitate de Președinte al tribunalului, în baza suszisei legi, am declarat-o aleasă, comunicând despre aceasta atât d-lui Prim-Președinte al Curții de Apel din București cât și d-lui Președinte Ciocărdia delegat cu operațiunile alegerii.

Tot la acest tribunal s'a mai prezentat cazul cu alegerea consiliului județean din Ianuarie curent, prezidată de d-nii Consilieri Mavrodin, Balș și Hagiopol când tot în urma expirării termenului de depunerea candidaturilor retrăgându-se la 10 Ianuarie singurul candidat advers propus peste numărul candidaților de ales la colegiul III și rămânând singurul rând de candidați de ales în număr de 6, i'am proclamat aleși pe aceștia, iar operațiunile alegerii n'au mai avut loc în ziua de 12 Ianuarie.

Noi credem că deși în legea de mai sus nu se prevede și cazurile arătate totuși principiul după cum rezultă din expunerea de motive care a însoțit proiectul de lege fiind acela ca atunci când nu sunt alți candidați decât câte locuri vacante sunt, se proclamă aleși singurul rând de candidați tot de către Președintele tribunalului, acest principiu urmează a se întinde și la cazurile arătate mai sus și că nu a putut fi decât o omisiune din partea legiuitorului dacă nu a prevăzut expres și aceste cazuri, cum este admis și în alte țări unde nu se mai fac alegeri în asemenea cazuri. A admite că alegerile trebuie să aibă loc dacă s'au depus mai multe liste cu toate că în urma expirării termenului de depunere retrăgându-se unele din ele a rămas numai una singură, este a nega principiul pus în legea de mai sus, al cărui scop a fost de a evita stânjenirea alegătorilor, în cazurile când înainte de ziua fixată pentru alegere a rămas o singură listă sau un singur rând de candidați. Din expunerea de motive a legii, din

desbaterile camerei (ședința 19 Decembrie 1912 pag. 44), din desbaterile Senatului (ședința 18 Decembrie 1912, pag. 30), în urma întrebărilor puse de d-l senator Gussi și a răspunsului d-lui Ministru Bădărău, această chestiune a retragerii listei după expirarea termenului legal de depunere nu a fost discutată.

Părerea d-lor consilieri cari au prezidat alegerea atât la comună cât și la consiliul județean e împărțită de altfel din relațiunile ce mi s'au dat de unii din d-nii consilieri; părerea distinsului Prim-președinte al Curții de apel d-l Oscar Niculescu e că legea nu e precisă și trebuie modificată.

Cred deci, că pentru a nu mai fi dubiu asupra interpretării acestei legi, mai ales că alegerile generale de județ au loc în Iunie acest an, pentru a se preveni orice controversă ce s'ar putea ivi, este necesară modificarea legii în sensul că «Și după expirarea termenului pentru propunerea candidaturilor și înainte de ziua fixată pentru alegeri, dacă au fost mai multe liste și s'au retras în acest interval parte din ele rămânând una singură, în asemenea caz tot Președintele tribunalului va proclama aleasă singura listă sau pe singurul rând de candidați». În acest caz se va evita stânjenirea alegătorilor de-a mai veni, iar d-nii Consilieri ai Curților de apel nu se vor mai deplasa și nici nu vor mai rămâne în localitățile de alegeri, împrejurări cari adesea fac să se amâne procese importante, sau procese pledate, care trebuiesc apoi puse din nou în desbateri expirând termenul de pronunțare. Afară de aceasta nu s'ar mai ocaziona o cheltuială cu totul inutilă prin tipărirea buletinelor de vot neutilizabile.

SAVA I. CHRISTESCU
Președintele Tribunalului Teleorman

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 5 Noembrie 1914

Președenția d-lui **C. R. MANOLESCU**, președinte
Vasile Ionescu cu Maria Lebădă și Cristea Lebădă

Ingrădire despărțitoare între vecini. — Ce se înțelege prin **ingrădire**. — Dacă acest termen se poate referi și la altfel de împrejurări sau **ingrădire**, decât cea de zid. — Dacă vecinul poate fi ținut a contribui la alte **ingrădiri** decât cele de zid. — (Art. 600 c. civil).

Expresiunea «ingrădire» întrebuițată în art. 600 c. civil, se referă numai la ziduri, iar nu la alt mod de a limita proprietățile, cum sunt zăplazurile sau gardurile; că această interpretare rezultă din chiar termenii «clădire și zid» întrebuițâți în textul legii, și care nu se pot referi decât la niște semne despărțitoare durabile cari să evite pe viitor neînțelegerile dintre vecini cu privire la întinderea proprietăților.

Prin urmare, tribunalul dă o bună interpretare art. 600 c. civ., când hotărăște că nu există

obligațiune legală pentru vecin de a contribui la construcțiunea zăplazului sau îngrădirii cu uluci făcute de celalt vecin.

Decizia No. 517/914.—Respins recursul făcut de Vasile Ionescu, contra sentinței Trib. Botoșani No. 513/913, dată în proces cu Maria și Cristea Lebădă.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de D-I Consilier Al Alessiu; și

Pe d-I avocat G. Aslan în dezvoltarea motivelor de casare, în lipsa intimațiilor;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

«Exces de putere, greșită interpretare și violarea art. 600 c. civ. omisiune esențială. Trib. subordonând în mod arbitrar exercițiul dreptului conferit de art. 600 c. civ., unui preparatoriu pe cale de acțiune prealabilă prin care să se constate necesitatea îngrădirii să se discute quantumul costului și natura îngrădirii, comite un exces de putere. Nicăeri legea nu cere acest preparatoriu și apoi chiar dacă ar fi necesare ele pot fi făcute concomitent cu acțiunea pentru valorificarea drepturilor conferite unui vecin limitrof, de dispozițiunile art. 600 c. civ. ce face în specia noastră s'a făcut. Trib. hotărând că art. 600 c. civ. n'ar conferi vreun drept decât proprietarului vecin limitrof, care ar fi construit singur un zid, ce servă de despărțitură între două proprietăți vecine, iar nici decum aceluși dintre vecini cari ar construi un gard zăplaz sau orice altfel de îngrădiri, interpretă greșit acest text și-l violează;

În adevăr, în specie, ținând seamă de obiceiuri de locuri, de valoarea imobilelor care necesitează îngrădirea, împrejmuirea cu zid ar fi ceva din cale afară de costisitoare și ar deveni astfel iluzorie aplicabilitatea dispozițiunilor art. 600 c. civ.;

Chiar dacă am admite interpretarea art. 600 c. civ., așa cum a făcut-o Trib., art. 600 c. civ. se întemeiază pe interesul privat al vecinilor și nu este de ordine publică așa încât părțile ar putea deroga dela dispozițiunile lui înlocuind zidul prin zăplazul sau gardul ce se obișnuiește și care este reglementat prin regulamentele comunale obijnuite, ce face s'a și întâmpnat în fapt în specia noastră. Am făcut dovadă că atât la dărâmarea gardului vechiu cât și la construirea altui nou, soții Maria și Cristea Lebădă, vecinii mei, au fost față, au fixat linia de construcțiune, au consimțit și n'au obiectat nimic. Totuși Trib. a omis a se pronunța asupra acestor împrejurări. Am făcut în fapt dovada necesității îngrădirii a fixării ei de comună înțelegere cu vecinii mei. Totuși Trib. nu s'a pronunțat nici asupra acestor împrejurări. Așa fiind Trib. a făcut omisiune esențială, nepronunțându-se asupra tuturilor acestor împrejurări de natură a schimba cu desăvârșire soluțiunea litigiului supus spre judecare».

Având în vedere că prin sentința adusă în recurs Tribunalul a respins ca nefundată acțiunea recurentului prin care cerea, pe temelul art. 600 c. civ. să fie obligăți intimații la jumătate costul unui zăplaz sau gard de scânduri ce recurentul a construit ca semn despărțitor între proprietatea sa și aceea a intimațiilor;

Având în vedere că pentru a respinge acțiunea Tribunalul, în prima parte a sentinței sale, motivează că art. 600 c. civ. se aplică numai când există între vecini îngrădire de zid, ceea ce nu este în speță; iar în a doua parte a sentinței Tribunalul se pune și în ipoteza că art. 600 s'ar aplica la îngrădirile de orice natură ar fi,

și totuși respinge acțiunea pe motiv că recurentul nu a stabilit în prealabil cu intimații, pe cale de bună învoială sau pe cale de judecată, necesitatea unei îngrădiri despărțitoare, locul pe unde să se facă, felul materialelor și costul construcției, de oarece fără o asemenea înțelegere s'ar putea ajunge la rezultatul ca un proprietar, care are un vecin sărac, să facă o împrejmuire atât de costisitoare încât să ruineze pe vecinul său sau să-l silească să-și vândă proprietatea pentru a putea să contribuie la despărțirea comună;

Văzând dispozițiunile art. 600 c. civ.;

Considerând că expresiunea «îngrădire» întrebuințată în acest articol se referă numai la ziduri iar nu la alt mod de a limita proprietățile cum sunt zăplazurile sau gardurile; că această interpretare rezultă din chiar termenii «clădire» și «zid» întrebuințați în textul legii și cari nu se pot referi decât la niște semne despărțitoare durabile care să evite pe viitor neînțelegerile dintre vecini cu privire la întinderea proprietăților lor și care ar fi inevitabile când semnele s'ar distruge cu ușurință sau ar da loc la reparațiuni continue;

Că Tribunalul hotărând că intimații n'au nici o obligațiune legală de a contribui la construcțiunea zăplazului sau îngrădirii de uluci, făcută de recurent, a dat o bună interpretare art. 600 c. civ. așa că motivul dedus din violarea lui este neîntemeiat;

Considerând că este fără interes a se mai cerceta motivul de casare prin care se critică partea a doua a sentinței întrucât soluțiunea dată de Tribunal acțiunii de față se menține pe interpretarea de mai sus a art. 600 c. civ.; singurul temei juridic invocat prin acțiune;

Considerând că obligațiunea intimațiilor de a contribui la construcțiunea zăplazului despărțitor nu poate să rezulte din simplul fapt că, fiind față la fixarea liniei despărțitoare, nu s'au opus nici n'au făcut vre-o obiecțiune la ridicarea lui, cum susține recurentul; că, dar, nu poate fi vorba de nici o omisiune esențială din partea Tribunalului asupra acestui mijloc de apărare;

Că motivele de casare nefiind fondate, recursul câtă să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 14 Mai 1914

Președenția d-lui I. DUCĂ președinte

Ministerul de finanțe cu Maria P. Cernătescu, personal și ca tuitoare a minorilor ei copii

Legea generală de pensuni. — Drepturile la pensune ale văduvei și minorilor unui funcționar decedat din cauza serviciului. — Modul regulării acestor drepturi — (Art. 3 și 6 al II și 26 din legea de pensuni).

După art. 3 și 6 al. II din legea generală de pensuni, drepturile la pensune ale văduvei și minorilor funcționarului decedat pe urma unor infirmități sau boale provenite în timpul și din cauza serviciului au a se regla pe baza normelor fixate de art. 3 lit. b din citata lege.

Constatarea cauzelor care au determinat moartea funcționarului este încredințată de art. 26 din legea unei Comisiuni administrative, ale cărei deciziuni întemeiate pe constatările sale și pe alte acte anume prevăzute de lege și de regulament formează baza, pe care trebuie să se întemeeze instanțele chemate de lege, a decide regularea la pensune a moștenitorilor funcționarului decedat.

Prin urmare, instanța de fond nu violează nici un text de lege când își întemeiază suficient deciziunea sa pe constatările comisiunii mai sus arătate și pe alte acte depuse în conformitate cu legea și regulamentul ei.

Decizia 167/914. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe contra deciziei Curței de apel din Iași s. II No. 5/914, dată în proces cu Maria P. Cernătescu, personal și ca tutoare.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. G. Hina;

Pe d-nii avocați Al. Zeuceanu și C. Marinescu George, în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat P. Poni, în combateri; și

Pe d-l Procuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni pentru casare.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 3 lit. b art. 5 din legea pensiilor și art. 19 al. b din regulament.

«Urmașii lui Cernătescu au cerut lichidarea drepturilor lor la pensie pe motiv că autorul lor ar fi încetat din viață din cauza unei maladii contractată în timpul și din cauza serviciului.

«In acest scop se invocă procesul verbal al comisiei administrative un certificat al casei pădurilor și un certificat medical.

«Cum însă din aceste acte nu rezultau circumstanțele speciale în care defunctul Cernătescu, ca silvicultor și-a îndeplinit funcțiunea, Comisiunea de pensii nu a aplicat dispozițiunile art. 3 lit. b ci a stabilit drepturile urmașilor la pensie după dreptul comun.

«Curtea de apel considerând ca dovedită cererea urmașilor Cernătescu, a reformat deciziunea Comisiunii de pensii și a acordat urmașilor o pensie pentru deces provocat la o maladie dobândită din cauza serviciului.

«Curtea de fond însă trecând peste dispozițiunile art. 109 din regulament, care în virtutea art. 5 din lege, are putere de lege, violează dispozițiunile art. 3 lit. b acordând o pensie excepțională unui funcționar, într'un caz, unde condițiunile acestui drept nu există.

«In adevăr art. 109 din regulament care completează și explică art. 3 lit. b din lege este categoric când cere în mod formal ca certificatul autorității de care a depins funcționarul ce solicită o pensie excepțională și a îndeplinit serviciul prin deosebire de ceilalți funcționari de aceeași categorie dispozițiuni ușor de înțeles tocmai pentru motivul că din exercițiul unei funcțiuni să nu se poată trage o consecință generală, că toți funcționarii cari îndeplinesc sunt candidați la pensia excepțională prevăzută de art. 3 lit. b.

«In speță din certificatul autorității respective și anume al administrației casei pădurilor nu se vede niciun fapt din care să rezulte că Cernătescu ar fi făcut un serviciu excepțional și în condițiuni speciale de ceilalți silvicultori și de serviciul ce era obligat a face; din contra din raportul regiunii I-a silvică No. 7677/912, pe baza căruia s'a dat certificatul de mai sus, rezultă nu ca un drept pentru Cernătescu acordarea unei pensii conform art. 3 lit. b ci ca un act de înaintare înălțare și încurajare pentru corpul silvic.

«In asemenea condițiuni cerințele art. 19 din regulament nefiind îndeplinite Curtea de fond acordând urmașilor lui Cernătescu un drept de pensie conform art. 3 lit. b violează atât art. 109 din regulament cât și art. 3 lit. b din lege».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care se constată în fapt că intimata văduvă a defunctului Petre Cernătescu, fost silvicultor șef clasa III-a, a cerut înscrierea sa la pensie în baza art. 3 lit. b din legea generală de pensii; că comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie, găsind că încheerea favorabilă petiționarei făcută în cauză de comisiunea administrativă este datorită mai mult unor considerațiuni sentimentale sau din umanitate a admis regularea la pensie a văduvei și minorilor Cernătescu, în conformitate cu dispozițiunile art. 3 lit. c din legea generală de pensii;

Că, în urma apelului Mariei P. Cernătescu, Curtea din Iași s. II, prin deciziunea adusă în recurs, întemeindu-se pe încheerea comisiei administrative, pe certificatul a trei medici, pe recunoașterea făcută de șeful regiunii silvice cum și pe aceea a administrației

casei pădurilor cari conchid că moartea lui Petru Cernătescu, a provenit din cauza unei boale de stomac contractată în timpul și din cauza serviciului, a admis apelul și a regulat dreptul la pensie a văduvei și minorilor Cernătescu potrivit dispozițiunilor art. 3 lit. b din legea generală de pensii;

Considerând că după art. 3 și 6 al II din sus citata lege drepturile la pensie ale văduvei și minorilor funcționarului decedat din cauza unor infirmități sau boale provenite în timpul și din cauza serviciului au a se regula pe baza normelor fixate de art. 3 lit. b din aceea lege;

Considerând că, constatarea cauzelor cari au determinat moartea unui funcționar este încredințată de art. 26 din legea generală de pensii unei comisii administrative ale cărei deciziune întemeiate pe constatările sale și pe alte acte anume prevăzute de lege și de regulament formează baza pe care trebuie să se întemeeze instanțele chemate de lege a decide regularea la pensie a moștenitorilor funcționarului decedat conform normelor prevăzute de art. 3 din citata lege;

Considerând că instanța de fond pentru a înscrie la pensie pe văduva și minorii Cernătescu în conformitate cu dispozițiunile art. 3 lit. b din legea generală de pensii își întemeiază hotărârea sa pe deciziunea comisiei administrative și pe celelalte acte depuse în conformitate cu legea și regulamentul ei între cari și certificatul și regulamentul autorității superioare. În speță certificatul administrației casei pădurilor, din cari se constată și Curtea își face convingerea că boala de care a suferit defunctul Petru Cernătescu, și care a determinat moartea lui a fost contractată în timpul și din cauza serviciului;

Considerând dar, că Curtea de apel din Iași judecând astfel, departe de a viola dispozițiunile legii pensiilor și regulamentul ei, vizate prin motivele de recurs, a făcut din contra o justă și sănătoasă aplicațiune a acelei dispozițiuni așa că motivul de casare este neîntemeiat și ca atare urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Judecătoria rurală Ocolului Bucecea

Carte de judecată No. 1093

Proces verbal de constatarea unei infracțiuni.—Condițiunile ce trebuie să îndeplinească un asemenea act.—Nerătarea numelui sau pronumelui infractorului.—Nulitatea procesului verbal și a rechizitorului Procurorului.

Prin art. 16 pr. pen. se cere anumite condițiuni, ca procesele verbale constatatoare a contravențiunilor încheiate de agenți poliției judecătorești să facă probă în justiție, iar doctrina a admis în genere că ceace, zic legea pentru contravențiuni se aplică și la celelalte infracțiuni;

Că între aceste condițiuni pentru validitatea unui proces verbal constatator a unei delicți fiind în primul rând arătarea numelui și pronumelui infractorului, lipsa arătării numelui sau pronumelui, atrage atât nulitatea rechizitorului procurorului, cât și a procesului verbal de constatarea delicțiului.

Judecata,

Având în vedere rechizitorul introductiv sub No. 9031/914 a d-lui procuror al Trib. Botoșani, prin care trimete în judecata noastră pe inculpata Jorjeta, supusă Austro-ungară, cu pronumele necunoscut, fostă servă la partea civilă, Scarlat Evanovici, pentru faptul de furt, prevăzut și pedepsit de art. 309 al 5 c. p.;

Văzând că pentru astăzi procedura nu este completă în privința inculpatei, pentru motivul ca fiind dispărută din comună, nu i se poate înmâna citația, așa că fiind cu domiciliul necunoscut, urmează a i se publica citația;

Că înafară de această considerațiune însăși rechizitorul d-lui Procuror pe lângă că nu conține domiciliul

inculpatei, nu arată nici numele patrimonial al inculpatei, așa ca neindividualizându-se infracțiunea, nici nu ar putea vre-o dată să se îndeplinească procedura și nici instanța să fie bine sesizată, necunoscându-se inculpata. Că de alt fel din întreaga instrucție preliminară cât și din cea urmată azi în instanță, stabilindu-se că, în urma evenimentelor externe cu care ocazie mulți din locuitorii din Bucovina, au trecut în țară, printre alții a trecut și individul Jorjeta, care venind în Bucecea, a fost găsită de jandarmii rurali și plasată în serviciu la perceptorul Scarlat Evanovici, de unde după vro-3 săptămâni de serviciu a dispărut furând mai multe obiecte;

Având în vedere că atât din lucrările preliminare cât și din rechizitoriul d-lui Procuror, ne reeșind individualizată infracțiunea, care ca pronume se zice că ar fi avut pe acel de Jorjeta, fără a se știe numele și defamilie și încă măcar din ce localitate din Bucovina ar fi, prin ce punct de frontieră a intrat în țară, de avea sau nu pașaport sau acte doveditoare a identității, ei, urmează a vedea dacă, în atare caz, o instanță este bine sesizată de rechizitoriu, arătându-se numai faptul unei persoane, fără a i se arăta numele și dacă se poate pronunța o hotărâre judecătorească în atare caz;

Considerând că dacă prin art. 16 pr. p. se cere anumite condițiuni, ca procesele-verbale constatatoare a contravențiilor, încheiate de agenții poliției judecătorești, să poată face probă în justiție, doctrina a admis în genere că, ceia ce zice legea în ce privește contravențiunile se aplică și la cele alte infracțiuni (I. Tanovicăanu pr. penală pag. 216). Că de sigur că o mențiune esențială unor atare lucrări, este arătarea numelui infractorului, întrucât acțiunea publică nu poate fi exercitată decât contra unui individ sigur și determinat cel puțin atunci când se găsește în fața judecătoarei. (Garraud, Précis de droit criminel, pag. 503). Ori, de sigur, un individ nu este determinat de cât prin numele său, semnalimentele infractorului ne putând servi de cât pentru recunoașterea lui. Ast-fel considerat numele este o instituțiune de poliție civilă, formă obligatorie a desemnării unei persoane, stabilită mai mult în interesul general, fără de care un individ nu ar putea fi determinat (Alexandrescu, Vol. I, 249; Planiol, Vol. I, p. 153);

Considerând dar că în rechizitoriul d-lui Procuror nu se arată numele infractorului, — de altfel D-sa păcătuiește și aici când afirmă că pronumele este necunoscut, ori toemai numai el este arătat că într-un cât jurisdicțiunile de judecată nu au dreptul de cât a statua asupra faptelor de care sunt sesizate față de inculpații care-i sunt deferiți, adică, *in rem* cât privește faptul și *in personam* cât primește infractorul în sensul că judecătorii pot schimba calificarea faptului fără a putea condamna pe un alt inculpat, de cât pe acel de care sunt sesizați;

Considerând că ne arătându-se numele infracțiunii, instanța judecătorească ar putea publicând citația inculpatei pentru a îndeplini procedura să aibă înaintea sa la termenul ce s'ar fixa, pe toate individele, atât din România cât și din Austro-ungaria, ce din întâmplare le ar chema Jorjeta, pronunțând în tot cazul o hotărâre, ce nici o dată n'ar putea fi executată, agenții forței publice, ne putând nici într-un caz individualiza pe adevărata infracțiune, ast-fel că ne contestat judecata ar pronunța o carte de judecată platonice sau care ar putea da naștere la confuziuni regretabile;

Având în vedere că chiar dacă judecătorul de ocol, în puterea art. 54 din legea judecătorilor de ocol are plenitudinea atribuțiilor de ofițer de poliție judecătorească în circ. sa, nu'l mai puțin adevărat că aceasta o poate

face numai înainte de a fi constituit ca instanță de judecată, așa că azi cu toată maxima veche franceză «tout juge est son procureur general» el nu ar avea cădere de a face cercetări și investigațiuni care poate ar fi și inutile și înfructuoase pentru aflarea adevăratului nume al infracțiunii;

Considerând dar că rechizitoriul D-lui Procuror cum și procesul verbal de la primele cercetări, fiind lipsite de una din mențiunile lor esențiale, ca aceea a numelui infracțiunii, deferită acestei instanțe spre judecată, ea să găsește în imposibilitate de a se pronunța și ca atare, fiind rău sesizată, se dezinvestește de sesizarea făcută de D-lui Procuror prin rechizitoriul No. 9081/914, îl anulează, cum de asemenea și lucrările încheiate, ne putând pronunța hotărârea în sensul art. 10 din procedura penală;

Pentru aceste motive. În virtutea legii anulează rechizitoriul introductiv al d-lui Procuror cu No. 9081/914, într-un cât nu conține numele infracțiunii Jorjeta inculpată pentru furt în dauna părții civile Scarlat Evanovici.

(s) Judecător, S. Praporgescu

(s) Grefier C. S. Vasiliu

Copia de pe apelul declarat de Procurorul Trib. Botoșani contra cărții de judecată No. 1093 din 19 Decembrie 1914 a d-lui jud. ocol Bucecea.

Domnule Grefier,

Am onoare a vă face cunoscut că declarăm apel în contra cărții de judecată sub No. 1093 din 19 Decembrie 1914 a d-lui judecător ocolului Bucecea pentru următoarele motive:

I. D-lui judecător trece la judecarea afacerii constatând însuși d-sa că procedura este necompletă, deci dar, nu putea argumenta înainte ca procedura să fi fost completă prin publicarea în Monitorul Oficial, cea ce n'a făcut și trebuia s'o facă.

II. D-lui judecător ajunge la nelogică concluzie hotărând anularea rechizitoriului în urma a două confuziuni.

Confundă rechizitoriul care nu este de cât o cerere conținând o frază prin care procurorul cere aplicarea unui text de lege, cu procesul-verbal care constatând fapte precise formează o probă și dacă în anumite cazuri procesele verbale se pot anula, rechizitoriul nici odată. În toate cazurile judecătorul nu poate anula ori ce act fără ca aceea anulare să-l ducă forțat la o hotărâre: achitare, condamnare, absolvire ori declinatoriu. În cazul nostru chiar această confuzie a rechizitoriului cu procesul-verbal, anularea lui măcar nu e urmată de hotărâre, deci hotărârea dată este nejustificată juridiceste.

Mai uita d-lui judecător că ceia ce formează individualitatea unui infractor nu e numai numele și pronumele lui pe care dacă nu'l află nu e vina celor ce trimit în judecată, căci noi atâta am aflat și nu puteam trimite mai mult; dar starea socială și calitatea și locul infractorului unde a ocupat funcția în timpul ce a comis faptul penal perfect dovedit, greșește d-lui judecător când zice că nu se poate da în judecată pe Jorjeta supusă Austro-Ungară și uită cu voință că nu s'a înțeles pe toate Jorjetele din monarhia vecină ei este la mîntea ori și cui ce cunoaște afacerea, dar mai ales a judecătorului care a avut lucrările în mână, că Jorjeta trimisă în judecată este bine individualizată căci este cea cu vârsta și semnalimentele arătate în procesul-verbal dela dosar cu No. 67 din 12 Octombrie 1914, este cea care a fost servitoare la partea civilă și pe care au cunoscut-o toți martorii după cum rezultă din lucrări și a arătat o parte civilă; deci lăsând la o parte argumentul că s'ar fi dat o hotărâre iluzorie, ceia ce nu oprește, socot, judecata mai mult să se pronunțe, căci judecătorul când hotărâște este legat de textele de lege nu de executarea

hotărârei ce dă; dar să presupunem că numita Jorjeta servă s'ar prezenta din nou și mai presupunem că d-l judecător ar fi procedat după cum raționează achitând-o nu lăsând în suspensie cum a făcut, n'ar fi suferit deziere toată argumentarea cărței de judecată;

Având în vedere deci că faptul de furt calificat este bine dovedit iar individualitatea infractoarei este suficient stabilită întru cât foasta servitoare la partea civilă cu semnalmente arătate în lucrări și cunoscută sub numele de Jorjeta a săvârșit faptul de furt de la stăpân;

Având în vedere că judecătorul de fond trebuia să intre în judecata faptului după ce ar fi făcut ca procedura să fie îndeplinită, socotim că apelul este întemeiat.

Tot odată înaintăm și dosarul cauzei sub No. 1455/914 al Judecătoriei Ocolului Bucecea, cu rugămintea a fi pus în curs de judecată.

(s) *Procuror V. M. Dimitriu*

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența dela 28 Ianuarie 1915

Președenția d-lui **M. Ibrăileanu**, Judecător

Sentința corecțională No.

Procurorul Trib. Botoșani apel în cauza Teorjetei dată în judecată pentru furt

Proces verbal de constatarea unei infracțiuni.—Nearătarea numelui sau pronumelui infractorului. — Dacă această lipsă indritue pe judecător să anuleze procesul verbal de constatare și rechizitorul Procurorului ?

Potrivit art. 10 pr. pen. când judecătorul este sesizat de judecata unui fapt penal, el nu poate decât să pronunțe sau achitarea, sau absolvirea, sau condamnarea după împrejurările și dovezile administrate, sau în fine să se declare necompetente;

Prin urmare, primul judecător sesizat, nu este în drept să anuleze actele cari constată o infracțiune, sub cuvânt că infractorul nu ar fi destul de individualizat, nearătându-se numele și pronumele, ci el nu poate decât să judece faptul pe temeiul actelor ce i se prezintă.

Tribunalul.

Având în vedere apelul declarat, în termen, de d-l Procuror al acestui tribunal înreg. la No. 37030 din 29 Decembrie 1914, contra cărței de judecată No. 1093 din 19 Decembrie 1914, a d-lui Judecător al ocol. rural Bucecea, prin care anulează rechizitorul introductiv No. 9081/914 al Parchetului local;

Având în vedere actele din dosar, depunerile martorilor, cum și susținerile Ministerului Public;

Considerând că din complexul acestora, în fapt, se stabilește că:

În tângușorul Bucecea locuște perceptorul fiscal Scarlat Evanovici și într-una din zilele lunii Septembrie anul 1914, s'a prezentat la el o fată Bucovineancă, cu rugămintea a o lua în serviciu, cum dânsul avea nevoie de o servitoare n'a hesitat mult, și a angajat-o. Aceasta însă în loc să se mulțumească că a găsit un serviciu unde putea să-și agonisească cele necesare traiului, în mod cinstit, și pune gând să fure stăpânul unde servea și profitând de faptul că fiind streină, nu o cunoaștea nimeni în comună, să se facă nevăzută, și în adevăr, dânsa după ce fură mai multe obiecte, de la stăpânul ei Scarlat Evanovici, dispare, fără a i se putea da de urmă;

În urma reclamațiunii verbale a celui păgubit către șeful secției de jandarmi Bucecea, se încheie lucrările necesare în cauză și se înaintează parchetului, care examinând actele, deschide acțiune publică contra numitei servitoare Jorjeta, de fel din Bucovina și cu semnalmente mai pe larg arătate atât în adresa No. 377/914 cât și în procesul verbal No. 67 din 12 Octombrie 1914 dresat de șeful secției de jandarmi Bucecea;

Având în vedere că judecătorul de la prima instanță argumentează că înfractorea nu este în deajuns de individualizată, simplu numele de Jorjeta ne putând concretiza pe inculpată, și pentru a nu pronunța o carte de judecată platonice, anulează rechizitorul introductiv pe motivul sus arătat;

Având în vedere că e necontestat în drept, că hotărârile judecătorului sunt menite să și producă efectele, în vederea cărora sunt pronunțate, căci altfel pe deoparte s'ar perde timpul zadarnic, iar pe de alta și părțile s'ar expune la cheltueli pe atât de costisitoare cât și inutile;

Că de aci nu urmează că judecătorii pentru a răspunde acestor principii, sunt indrituiți să înlătore lucrările care le sunt trimise spre rezolvare, cu de la sine putere și în afară de vre un text de lege;

Că, din contra, ei sunt ținuiți să le rezolve în așa mod ca hotărârile ce urmează a le pronunța să-și producă efectul dorit de legiutor, și cu atât mai mult într'o afacere penală, care interesează ordinea publică și societatea;

Că e necontestat că printre cei ce pot pune în mișcare acțiunea publică, sunt și Procurorii, funcționari de lege însărcinați cu această misiune, sistem ce s'a admis astăzi, mai aproape în toate legislațiunile Europene precum și în legislațiunile noastre;

Că, deci, judecata a fost bine sesizată prin rechizitorul introductiv cu No. 9081 din 1914 a domnului Procuror local;

Că, rechizitorul nu este alt ceva de cât o adresă, sau cerere înaintată locului competent, prin care Parchetul pune concluziuni pentru darea în judecată a unui inculpat, în virtutea unor texte de lege anume arătate și care la rândul lor, sunt sprijinite pe lucrări, constatări, procese verbale, ce sunt alipite la rechizitor și cari toate împreună, cu drept cuvânt, formează baza judecăței;

Că, astfel fiind, rechizitorul, numai datorită unei erori de drept, primul judecător l'a anulat, lăsând nerezolvat faptul penal dedus în judecata sa;

Că, din contra, potrivit dispozițiunilor art. 10 din pr. penală judecata luând în cercetare cazul, era ținută să pronunțe sau achitarea sau absolvirea, sau condamnarea, după împrejurări și dovezile administrate, sau să se declare necompetentă;

Că argumentul primului judecător, după care inculpata ne fiind bine individualizată, nu se poate pronunța o hotărâre condamnatoare, nu este întemeiat, întru cât a individualiză, nu însemnează în mod absolut de a arăta numele și pronumele, știut fiind că nu arare-ori nici acestea nu sunt suficiente, ca să facă pe cineva în deajuns de cunoscut, ci a arăta starea de fapt, și împrejurările de care se leagă o persoană, pentru ca din complexul acestora, să răsără figura aceluși vizat;

Că, în speță, se constată atât din lucrări cât și din rechizitor, că inculpata Jorjeta, este de loc din Bucovina, fostă servitoare prin luna Septembrie 1914 la perceptorul Scarlat Evanovici din Bucecea, având semnalmente prevăzute în procesul verbal dresat de șeful postului de jandarmi Bucecea. Că aceste toate constituiesc, în afară de orice îndoială, un complex de împrejurări, ce sunt de natură a duce la recunoașterea cu ușurință a inculpatei, și prin urmare la executarea hotărârei ce s'ar pronunță,

Având în vedere că faptul de furt expus mai sus; cade în prevederile art. 309 al 3 cod pen. de care s'a făcut pasibilă inculpata, combinat și cu art. 60 al ult. c. p. întrucât tribunalul ținând seamă și de împrejurările în care s'a petrecut acest fapt, și apreciind, găsește în favoarea inculpatei și circumstanțe ușurătoare;

Văzând și textele de lege aplicate, care cetite în ședința publică de d-lui Președinte rostesc:

« »

Văzând și dispozițiunile art. 63 din regulamentul asupra cheltueleur în materie penală.

Pentru aceste considerente redactate de d-l judecător M. Ibrăileanu,

În unire cu concluziunile domnului Procuror.

În virtutea legii

Hotărăște

Admite apelul făcut de d-l Procuror al trib. Botoșani contra cărței de judecată No. 1093/1914, a d-lui judecător ocol. rural Bucecea, pe care o reformă în totul și;

Condamnă pe Jorjeta, cu numele necunoscut, de statură mijlocie, etatea 20-21 ani, fața mică brună, ochi negri, părul și sprincenele negre, nasul mic și ascuțit, gura mică, corpul puțin aplecat înainte, supusă Austro-Ungară, foastă cu domiciliul în comuna Bucecea, servitoare la reclamantul Scarlat Evanovici, iar acum cu domiciliul necunoscut, fiind dispărută, pentru faptul de furt de la stăpân, la (3) trei luni închisoare corecțională, obligând-o să plătească statului (12 lei 40 bani) doi spre zece lei patru zeci bani port poștal.

Cu opoziție și recurs.

(ss) M. Ibrăileanu, C. C. Simionescu

(s) Grefier C. Ionescu

NOTĂ.—Socotim că apelul ministerului public a fost întemeiat și că bine a făcut Tribunalul Botoșani că a infirmat cartea de judecată apelată.

Ministerul public are mai întâi dreptate când susține că odată ce judecătorul de ocol a găsit că procedura este incompletă, nu putea judeca afacerea în fond înainte de completarea procedurii. Aceasta e incontestabil și nu are trebuința de o demonstrațiune or discuțiune.

În fondul procesului credem de asemenea că ministerul public are dreptate când afirmă că un judecător nu poate anula rechizitorul ministerului public și că nearătarea numelui de familie nu e un motiv pentru ca o persoană să scape de judecată și de pedeapsă.

Anularea rechizitorului!

Aceasta e un lucru fără sens, fiindcă rechizitoriile nu sunt judecări ori acte de procedură supuse la certe forme, cum ar fi o citațiune, pentru a fi anulate. În privința rechizitoriilor, este un alt mijloc pentru a le paraliza, când ele nu sunt întemeiate; judecătorul nu are decât să nu țină seama de ele, hotărând contrariul de ceea ce cerut prin rechizitor.

Judecătorul nu are dar trebuința să anuleze rechizitorul, fiindcă el nu este un censor or un superior erarhic al ministerului public, care nici chiar dânsii nu au un astfel de drept.

Mai mult decât atât.

Dacă ar anula rechizitorul, hotărârea judecătorului însăși ar fi nevalabilă, nulă, fiindcă s'ar fi pronunțat fără temei legal, adică fără rechizitorul ministerului public atunci când legea îl cere.

Observăm însă că atunci când e vorba de rechizitorul introductiv, el cu atât mai mult nu poate fi anulat, fiindcă acest rechizitor are de obiect ca să investească instanța și acest efect odată produs nu poate fi anulat or desființat. E adevărat că judecătorul are drept să se desvestească de afacere declinandu-și competența, dar această desvestire

nu este anularea rechizitorului, care și-a produs efectul investind instanța și tocmai de aceea judecătorul își declină competența. Dacă judecătorul ar avea drept să anuleze rechizitorul, atunci el ar fi juridicește n'investit, și prin urmare declinarea competenței, desvestirea ar fi fără rost, fiindcă nu se poate desvesti decât acel care a fost investit.

Rămâne ultimul punct.

Se poate judeca și condamna o persoană al cărei nume de familie nu e cunoscut?

Mi se pare incontestabil că da, cu singura condițiune ca persoana să fie bine individualizată.

Observ mai întâi că, dacă s'ar admite teoria susținută de judecătoria Ocolului Bucecea, am ajunge la acest rezultat că un copil lepădat și crecut între străini, poate comite mai târziu orice infracțiune, în cazul când nu va fi adoptat de cineva, or nu și-ar fi plăsmuit el un nume de familie fără să poată să fie judecat și condamnat de justiția penală.

Se poate oare admite o astfel de consecință?

Merg mai departe.

Iată un chinez, or un negru, care vine într-o țară și care nu vrea să spună nici numele lui propriu, nici numele lui de familie; el comite un omor; va rezulta oare de aci că dacă nu este sub mîna justiției el nu va putea fi judecat și condamnat în lipsă. Dacă s'ar admite această teorie ciudată, persoanele care n'au nume de familie ar fi privilegiate față cu cele care au, fiindcă primele s'ar bucura de imunitate față cu justiția penală!

Acest lucru este absolut inadmisibil.

În realitate ce este numele și ce rol joacă sub punctul de vedere al justiției penale?

De sigur că el este numai un mijloc de individualizare, dar dacă acest mijloc de individualizare este incomplet or lipsește, de sigur că justiția penală nu are să-și oprească oficiul său, ci are de datorie să completeze or să înlocuiască acest mod de individualizare prin altele pe care le-ar avea la îndemână.

Nici nu știm unde ne-am opri cu periculoasa teorie a judecătorului Ocolului Bucecea.

În Franța numele Dubois sau Dupont fiind foarte răspândit, cum e la noi numele Ionescu și Popescu, ar rezulta că chiar spunându-se numele de familie al unei persoane purtând aceste nume, judecătorii ar putea anula rechizitorul ministerului public, pe motiv că prevenitul nu este individualizat, și că ar riscă la termenul ce s'ar fixa de judecată să vină toate persoanele care poartă același nume cu individul care a comis infracțiunea. Dificultăți de individualizare sau de orice altă natură, nu pot avea de rezultat să împiedice justiția penală de a-și exercita oficiul său.

De aceea credem că foarte bine a făcut tribunalul când a infirmat cartea de judecată apelată.

I. TANOVICIANU